ACTUALITATEA INTERNAȚIONALĂ

Ferdinand Bracke (Belgia) a stabilit un nou record mondial al orei!

ROMA 31 (Agerpres). — Luni seara, pe velodromul olimpic din Roma, ciclistul belgian Ferdinand Bracke a stabilit un nou record mondial al orei, cu excepționala performanță de 48.093 km. Astfel, recordul mondial oficial al lui Roger Rivière (47,347 km) este ameliorat cu 746 m, iar cel neomologat al lui Jacques Anquetil cu 600 m. Ferdinand Bracke, primul ciclist care învinge granița celor 48 kilometri în cursa de o oră, este în vîrstă de 28 de ani. După stabilirea recordului, Bracke s-a prezentat la controlul anti-doping, efectuat de medicul specialist al Federației italiene de ciclism.

Record al lumii la aruncarea ciocanului la juniori: 68,68 m

MOSCOVA 31 (Agerpres). — Cu prilejul unui concurs de atletism desfășurat la Stavropol, tînărul atlet sovietic Iuri Așmarin, în vîrstă de 19 ani, a stabilit un nou record mondial de juniori în proba de aruncarea ciocanului, cu performanța de 68,68 m.

Madrid

CORESPONDENȚĂ SPECIALĂ PENTRU „SPORTUL POPULAR"

Valencia — echipa marilor surprize

Sorții au decis ca Valencia și Steaua București să se întîlnească în „Cupa cupelor". Cîteva date din biografia echipei spaniole vor fi, cred, binevenite pentru cititorii ziarului „Sportul popular".

Clubul Valencia a fost înființat în anul 1919. Echipa reușește să urce treptele diviziilor, ajungînd în 1931 în prima ligă. Perioada afirmărilor începe după alți cîțiva ani de rodaj. Primul și cel mai mare succes al Valenciei este consemnat în 1941, an în care echipa cucerește atît titlul de campioană cît și „Cupa Spaniei". Acest an constituie, de fapt, începutul epocii de aur a Valenciei, care domină cu autoritate fotbalul iberic în deceniul al cincilea. De cinci ori campioană, de două ori cîștigătoare a Cupei — iată bilanțul performanțelor echipei între anii 1941—1949. Dar, după acest spectaculos tur de forță, după aproape un deceniu de suverană autoritate, steaua Valenciei începe să pălească. Strălucesc mai puternic cele ale Realului și Barcelonei. De la înființarea „Cupei campionilor europeni", Valencia nu apare niciodată în fruntea clasamentului la sfîrșit de campionat și, deci, nu a participat la nici o ediție a acestei competiții. O singură dată, în 1964, ia parte, dar fără succes, la „Cupa cupelor".

Competiția care i-a adus o bună reputație pe plan european este „Cupa orașelor tîrguri", pe care a cucerit-o de două ori consecutiv: în 1962 și 1963. Printre performanțele înregistrate în acei ani se numără victoriile asupra lui Inter (3—0 la Valencia, 3—3 la Milano), M.T.K. Budapesta (3—0 și 7—3), Barcelona (7—3, în finala din 1962), Celtic Glasgow (4—2 și 2—2) în 1963 etc.

În 1966, în aceeași competiție, Valencia a eliminat pe Nürnberg (2—0 și 2—1) și pe Steaua roșie Belgrad (1—2 și 2—0). Anul acesta, echipa pregătită de M. Suarez — antrenor și al reprezentativei secunde a Spaniei — a obținut două victorii de prestigiu în cadrul unui turneu internațional: 2—1 cu Real Madrid și 2—0 cu Penarol Montevideo, cîștigătoare a „Cupei intercontinentale".

Iată lotul de care dispune la ora actuală Valencia:

portari: Abelardo (22 ani, 1,77 m, 75 kg — o dată internațional B), Pesudo (31 — 1,80 — 82), Valero (25 — 1,72 — 72 — internațional juniori);

apărători: Sol (19 — 1,77 — 75 — internațional juniori), Mestre (31 — 1,70 — 72 — 8 A, 4 B), Vidagany (26 — 1,74 — 70), Arnal (27 — 1,65 — 68 — juniori, 4 B, 1 A), Tatono (27 — 1,70 — 68);

mijlocași: Paquito (28 — 1,80 — 78 — 12 A), Roberto — căpitanul echipei (28 — 1,75 — 78 — 3 B), Cayela (21 — 1,75 — 74), Catala (21 — 1,80 — 75).

înaintași: Guillot (25 — 1,77 — 75 — juniori, 3 B, 3 A), Claramunt (21 — 1,67 — 66 — 4 B), Poli (22 — 1,68 — 67 — 2 B), Waldo (31 — 1,76 — 78 — 8 ori internațional brazilian), Ansola (25 — 1.80 — 81 — 2 A, 1 B), Jara (27 — 1,69 — 68 — 1 A), Terol (22 — 1,70 — 69 — internațional juniori).

Dintre jucători, se remarcă îndeosebi mijlocașul Paquito, precum și colegul său de linie Roberto, căpitanul echipei. De fapt, linia de mijloc constituie punctul forte al Valenciei. La înaintare se mizează pe forța de percuție a lui Claramunt și Ansola, pe experiența brazilianului Waldo (specialist pe contraatacuri), în timp ce în apărare siguranța lui Mestre și vitalitatea fundașilor Sol și Vidagany fac ca echipa să primească cu greutate goluri.

Participînd pentru a doua oară la „Cupa cupelor", Valencia este decisă să aibă o comportare mult mai bună decît în 1964.

Reamintim că în primul tur al actualei ediții a „Cupei cupelor" echipa spaniolă a eliminat pe Crusaders Belfast.

Deși în momentul de față ocupă un loc de mijloc în campionatul Spaniei, Valencia rămîne echipa marilor surprize.

CLAUDE DE PINEDO

MARGINALII

Un campionat mondial fără cei mai buni competitori nu mai e campionat mondial. Este un adevăr de genul celor ale domnului La Palice, pe care însă nu pare să-l cunoască onorabilul Bob Evans din Louisville, de profesie bancher, președintele lui World Boxing Association. El continuă să intituleze campionat mondial turneul pe care-l patronează, menit să desemneze un succesor al lui Cassius Clay. Cel mai mare boxer al anilor noștri, neînvins, valid și doritor să-și apere titlul, este pus pe banca spectatorilor. Nu numai el. Și Joe Frazier i se alătură, de data aceasta voluntar, anunțînd că el nu boxează pentru centura de campion decît cu deținătorul ei și nu cu shalengeri fictivi. Frazier, fost campion olimpic la Tokio, nu a îmbrăcat mănușile în turneul „celor 8", care acum sînt numai 4: Spencer, Quarry, Ellis și Bonavena.

Președintele W.B.A. afirmă că niciodată boxul profesionist n-a avut o competiție atît de migălos pusă la punct, ordonată, cu etape de calificare, program studiat dinainte și publicitate în limitele decenței. Este posibil. Pugilismului devenit profesie îi trebuia desigur un gardian care să-l păzeazscă de tentaculele gangsterilor de tipul lui Carbo, Norr.., Palermo și Co, domnitorii absoluți de altădată ai ringurilor americane. Rolul acesta profilactic și-l asumă acum Bob Evans. Ce folos? Competiția sa este lipsită de strălucire, nu convinge pe nimeni. Fără campionul mondial, fără shalengerul său cel mai autorizat, a pune titlul suprem în joc este sinonim cu ridicolul.

Fără Joe Frazier...

Eliminat de conspirația acelor yankei ale căror urechi nu vor să audă adevăruri din gura sa, cel ce-și spune Muhamed Ali are acum un aliat puternic. Cu Joe Frazier, el poate pune pe picioare un meci care să pulverizeze pur și simplu întreg turneul lui Evans. Aceasta este chiar intenția Consiliului Mondial al Boxului, organizație cu sediul la Ciudad de Mexico, care-l recunoaște încă pe Clay drept campion.

Și fiind vorba de organizare, să mai notăm un fapt. Turneul celor 8 n-ar fi avut niciodată loc dacă societatea americană de televiziune ABC n-ar fi avut nevoie să-și completeze cu pugilat transmisiile sale sportive. Finanțarea așa-zisului campionat mondial de box nu s-a făcut din safe-urile băncii din Louisville...

RD. V.

DE CE S-A CONFIRMAT PRONOSTICUL LUI GHENADI VOLNOV

INTERVIU CU CAPITANUL SELECȚIONATEI DE BASCHET A U.R.S.S.

Reprezentativa masculină de baschet a Uniunii Sovietice a realizat în acest an un event strălucit: a cîștigat atît titlul de campioană mondială, cît și pe cel de campioană a Europei. Prin intermediul Agenției de presă Novosti, am primit la redacție următorul interviu cu Ghenadi Volnov, căpitanul reprezentativei sovietice.

— Înainte de plecarea selecționatei sovietice în Uruguay, la ultimul campionat mondial, ați fost întrebat dacă vă veți reîntoarce învingători. Ați răspuns că sînteți sigur de succes. Pe ce se baza siguranța dv.?

— Știam că selecționata sovietică a anului 1967 joacă mai bine decît predecesoarele sale. Luînd parte, în afară de concurs, la turneul unional de iarnă, am învins cu ușurință pe toți adversarii cu o diferență de cel puțin 20 de puncte. Era un indiciu grăitor, întrucît în majoritatea lor cluburile noastre din divizia „A" prestează un joc de bună factură tehnică și pot concura de la egal la egal cu multe echipe naționale. În plus, judecînd după toate aparențele, mi se părea că principalii noștri rivali — americanii, brazilienii și iugoslavii — n-au realizat progrese în ultimul timp.

A. Kricun (U.R.S.S.) aruncă la coș. Imagine din meciul U.R.S.S.—R.D.G. desfășurat în cadrul campionatului european de baschet

— Într-o anumită măsură putem fi de acord cu asemenea aprecieri la adresa echipelor iugoslave și braziliene, căci în componența lor nu s-au schimbat prea multe. Dar, reprezentativa S.U.A., după cum se știe, nu era de loc de neglijat.

— Aveți dreptate. De obicei, în preajma turneelor mari, lotul selecționatei S.U.A. se înnoiește aproape sută la sută. Dar, din experiența întîlnirilor din ultimii ani cu americanii, am ajuns la concluzia că ei prezintă echipe diferite, dar de o valoare aproximativ egală. Cu alte cuvinte, am apreciat destul de bine echipa pe care o vor trimite Statele Unite la campionatul mondial. Actuala selecționată a S.U.A. este o echipă fără vedete, dar o echipă-vedetă. Ca și reprezentativa U.R.S.S., ea folosește în meciuri întregul său lot de jucători, neexistînd mari deosebiri între jucătorii titulari și cei de rezervă. Desele schimbări efectuate în selecționata sovietică au pus capăt „exploatării" vedetelor, care au căpătat posibilitatea să-și păstreze forțele pentru a juca eficace în finalurile fiecărei partide și la sfîrșitul turneului. Sistemul de joc cu tot lotul a influențat favorabil asupra jucătorilor de rezervă, pe care acum nici nu-i mai poți numi astfel.

— Reprezentativa sovietică a anului 1967 este tînără. Poate constitui aceasta o chezășie că, maturizîndu-se în cursul unui an, selecționata anului viitor va fi mai puternică?

— Da. Dar nu sînt convins că forța ei va crește cu mult. Un an e un termen prea mic.

— Cine va cîștiga medaliile olimpice de aur în 1968? Sînteți de părere că selecționata sovietică va putea realiza această sarcină?

— Puteți să scrieți cu certitudine: „Reprezentativa U.R.S.S. va deveni campioană olimpică".

FENOMENUL HERRERA

Cînd era în culmea gloriei, Helenio Herrera avea mulți dușmani. Motive de dușmănie se găseau destule. Au contribuit la aceasta — în mare măsură — cumpărările de vedete cu mari sume de bani, metodele sale aspre de pregătire, tactica sa ultradefensivă, dar și declarațiile sale grandilocvente, lipsite de modestie. Rivalii săi nu-i puteau ierta mai ales succesele repurtate o perioadă respectabilă.

Dar, dușmănia aceasta era amestecată și cu o bună doză de admirație, de obicei nemărturisită. Unii tehnicieni îl copiau. Se inspirau din tactica sa, aplicau metodele sale de pregătire.

În viața tuturor echipelor mari se succed perioadele de ascensiune cu cele de declin. Nici o echipă nu rămîne mereu în frunte. Aerul tare al culmilor trebuie schimbat fatal cu ambianța lîncedă a mediocrității. Și pentru Herrera trebuia să sosească ora deșteptării din visurile de glorie. Deșteptătorul i-a sunat anul trecut la pierderea titlului de campion al Italiei și, apoi, la pierderea „Cupei campionilor europeni". Cei mai mulți nici nu ar fi auzit această sonerie. În fond, Herrera avea suficiente motive să fie liniștit. Înfrîngerile echipei sale puteau fi atribuite unor indisponibilități trecătoare, unei suprasolicitări datorate participării la prea multe competiții paralele, cît și zeiței Fortuna, care i-a scos în cale, pe rînd, pe cei mai puternici rivali.

Dar Herrera s-a dovedit mai lucid. A știut să tragă concluziile cele mai juste, dar și cele mai dureroase. A avut curajul să privească adevărul în față și să părăsească drumurile umblate.

În fond, Herrera ar fi putut să nu riște nimic. Avea o situație consolidată la Internazionale. Dacă dorea o schimbare putea alege situații chiar și mai bune la Barcelona, la Rio, la Atena sau la München. Dacă dorea să rămînă — putea conta pe un lot de jucători încă eficient și pe o organizare de joc încercată în zeci de bătălii hotărîtoare. Declinul, totuși previzibil, putea fi încă amînat. Avea toate șansele să intre în noul sezon cu pretenții justificate pentru a recuceri ceea ce a pierdut. Dar pentru prima dată ni s-a revelat un Herrera care nu lucrează doar pentru succesul imediat, ci un strateg prevăzător care nu se teme de impopularitatea și riscurile unor măsuri radicale pentru a pune bazele unor succese viitoare.

A concediat o serie de vedete, care deși se apropiau de granițele carierei lor de mare performanță, mai puteau contribui la noi victorii. S-a despărțit de Picchi, de Guarneri, de Peiro, de Jair și a angajat un număr de jucători tineri cu perspectivă, dar cu randament incert.

Dar asta nu este totul. Herrera contează printre tehnicienii care au pus bazele unei tactici de o viclenie drăcească, bazată pe ademenirea adversarului la o ofensivă furibundă, departe de bazele sale, în vederea aplicării unor contralovituri hotărîtoare. Cu o clarviziune demnă de admirat, Herrera și-a dat seama că această tactică care i-a adus aur și glorie este pe punctul să se epuizeze. Mulți adversari de-ai lui o aplică astăzi cu un talent cel puțin egal și nu puțini sînt acei ce au găsit antidotul acestei tactici. În aceste condiții vechea sa tactică nu mai putea asigura succesul decît în mod întîmplător, iar Herrera este obișnuit să nu lase nimic întîmplării, ci să calculeze cu multe mutări înainte. În orice caz, cu o mutare mai mult decît adversarul.

Și iată-l pe Herrera abandonînd jocul pur defensiv, renunțînd în unele împrejurări chiar și la „libero", și lansînd o tactică nouă, de concepție proprie, cu alternarea contraatacului cu un atac temporizant, fără a se neglija totuși apărarea.

Noile măsuri sînt departe de a da roade. Situația echipei sale în clasament nu este de invidiat. Și nici nu este sigur că „Inter" va putea să urce prea curînd. Dar, în orice caz, felul său de a lansa tineretul în jocuri grele, de a căuta soluții tactice noi merită admirație, chiar dacă substratul etic al acțiunilor sale este străin multora.

Acest Herrera nu încetează să surprindă lumea fotbalului. Are darul să intuiască mai acut decît alți tehnicieni imperativele momentului și să găsească resurse noi pentru a inova și pentru a se înnoi. A se avînta în experimente, sesizînd momentul cel mai propice, abandonînd poziții rentabile și comode, este însă o calitate a cutezătorilor, a celor ce duc fotbalul înainte spre noi orizonturi. Iar sportul este o lume făcută pe măsura lor, și nu pe măsura tehnicienilor birocrați, a tacticienilor mediocrității comode, lipsite de riscuri.

Bine ar fi ca acest exemplu să contamineze pe cît mai mulți.

N. BRAȘOVEANU

Larsen conduce în turneul interzonal

S-a încheiat prima jumătate a turneului interzonal de șah de la Soussa (Tunisia). După 11 runde, în fruntea clasamentului se află marele maestru danez Bent Larsen cu 7½ puncte, urmat de Fischer (S.U.A.) cu 7 (2) p, Hort (Cehoslovacia) și Gligorici (Iugoslavia) cu cîte 7 p. Portisch (Ungaria) 6½ p, Matanovici (Iugoslavia) 6 (2) p.

PE SCURT

HAVANA. — Atletul sovietic Lusis a aruncat sulița la 84,35 m, iar compatriotul său Bliznețov a sărit 5.00 m cu prăjina.

BRUXELLES. — Selecționata masculină de baschet a Europei a învins, într-un meci de verificare, echipa Pitzemburg cu 108—88.

PARIS. — Boxerul tunisian Felix Brami (cat. cocoș) l-a învins la puncte, după 10 reprize, pe fostul campion european Tomasso Galli (Italia).

PRAGA. — Turneele internaționale de baschet (masculin și feminin) de la Bratislava s-au încheiat cu victoria echipei Slovan Bratislava.

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr 16 telefon 11 10 05 interurban 72 și 236 Telex: sportrom buc. 180 Tiparul: I. P. „Informația" str. Brezoianu 23—25. 40 365
PREȚUL ABONAMENTULUI: 1 lună: 6,50 lei; 3 luni: 19,50 lei; 6 luni: 39 lei; 1 an: 78 lei.